

РЕШЕНИЕ

№ 1919

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 28.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **9322** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 292 от АПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 34512/02.10.2023 година по описа на Административен съд – София-град от В. Н. Ц., с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Г. А. от САК.

Първоначално исковата претенция е насочена срещу ответника- директор на Дирекция „Общински строителен контрол“, издал Заповед № РА-20-40 от 13.04.2016г., но в изпълнение на указанията от протоколно определение от 15.11.2023г. в открито заседание на 17.01.2024г. на основание чл.153,ал.3 АПК е конституиран Главния архитект на Столична община, доколкото на последния впоследствие са предоставени правомощията за издаване на заповеди от процесната категория. С исковата молба е предявен отрицателен установителен иск от физическото лице, като се иска да бъде признато за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи изпълнение на влязла в сила Заповед № РА-20-40 от 13.04.2016г. на директора на ДОСК, СО за премахване на незаконен строеж.: „Сграда №3 „ , находяща се в поземлен имот с идентификатор 68134.1383.663.3, която е разположена в югозападния ъгъл на имота между [улица]и ул.“Е. С. „, и представлява масивна жилищна сграда, построена преди 1957г. , снабдена с ВИК и ел.инсталация , поради настъпили след издаването на заповедта нови факти – изтичане на погасителна давност.

Ищецът, чрез процесуален представител, прави възражение за изтекла давност по чл.285, ал. 1 от АПК, настъпила с изтичане на 5 годишен срок от влизане на заповедта

в законна сила. Претендира присъждане на разносните по делото. Представя списък. Ответникът- Главен архитект на Столична община, чрез процесуален представител, оспорва исковата молба. В съдебно заседание и в писмено становище от 6.03.2024г. заявява, че ищецът има друг способ за защита. Административният орган е изпълнил задължението си като изпратил покана за доброволно изпълнение, която е редовно връчена. Счита, че с факта на изготвената и връчена покана е налице образувано изпълнително производство, а подобно възражение може да се направи в изпълнителното производство и а в такъв случай предявеният иск е недопустим. В условието на евентуалност се иска отхвърлянето му като неоснователен.

СГП - редовно уведомена не изпраща представител и не взема становище по иска.

АССГ, Второ отделение, 76 състав, като съобрази ангажираните по делото доказателства, доводите и становищата на страните и въз основа разпоредбите на закона прие следното:

От фактическа страна:

Със Заповед № РА-20-40/13.04.2016г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ на основание чл.195, ал.6 и чл.196, ал.3 ЗУТ на Столична община, М. Н. К., Г. Н. К. – Б., З. Д. Каскатийска, В. Н. Ц. и А. Н. Ц. е наредено да премахнат „Сграда № 3“, находяща се в процесния имот, тъй като поради естественото износване и други обстоятелства сградата е станала опасна за здравето и живота на гражданите, негодна е за ползване, застрашена е от самосрутване, създава условия за възникване на пожари и е вредна в санитарно-хигиенно отношение и не може да се поправи или заздравя. Същата е влязла в сила . С Определение № 228/12.01.2017г., постановено по адм.д. № 5429/2016г. по описа на Административен съд София-град, влязло в сила на 01.02.2017г. е оставена без разглеждане жалбата на В. Н. Ц. срещу Заповед № РА-20-40/13.04.2016г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“. На 14.06.2022г. на ищеца е изпратена покана за доброволно изпълнение на заповедта. На 29.09.2023г. на строежа е залепено уведомление, че на 3.10.2023г. ще се предприемат действия по принудително изпълнение.

При тези фактически констатации, съдът обоснова следните правни изводи:

В рамките на настоящото производство ищецът се легитимира като адресат на Заповед № РА-20-40 от 13.04.2016г. на директора на ДОСК, СО за премахване на незаконен строеж.: „Сграда №3 „, , находяща се в поземлен имот с идентификатор 68134.1383.663.3, която е разположена в югозападния ъгъл на имота между [улица]и ул.“Е. С. „, и представлява масивна жилищна сграда, построена преди 1957г. , снабдена с ВИК и ел.инсталация.

По делото е представена нова оправомощителна заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021г., според която Кметът на Столична община е делегирал правомощията си за издаване адм. актове с правно основание чл.195, ал.6 от ЗУТ, видно от т.1.39 /л.35 –гръб/.

Не се спори, че към приключване на устните състезания пред настоящата съдебна инстанция правомощията по новата заповед да са възложени на Главния архитект, считано от датата на издаването – 22.03.2021г., доколкото в адм. акт липсва друго указание за действието на оправомощителната заповед във времето. При тези констатации, считано от посочената дата- 22.03.2021г. компетентността да издава заповеди, на основание чл.195, ал.6 от ЗУТ е делегирана на Главния архитект на Столична община. Именно този ответник е издал и поканата за доброволно

изпълнение на влязлата в сила заповед.

Несъмнено, влязлата в сила заповед от 2016г. създава задължения на ищеца и принципно подлежи на изпълнение като административен акт придобил стабилитет. Това обаче не е безусловно, тъй като и по отношение на изпълнението на административните актове в закона е предвидена погасителна давност, съгласно чл.285, ал.1 от АПК, която не се прилага служебно, по силата на ал.2 от законовата норма. В този смисъл, изпратената, но неполучена от ищеца покана за доброволно изпълнение несъмнено съдържа неблагоприятни за адресата си правни последици, доколкото му се дават указания и срок за изпълнение.

Ищецът се явява длъжник по изпълнението на цитираната заповед, защото последиците от предприетите действия от страна на вискателя настъпват директно в правната му сфера, а при тези констатации, исковата молба е процесуално ДОПУСТИМА противно на доводите на ответника. Съгласно разпоредбата на чл.292 АПК задължението - предмет на изпълнение може да се оспори чрез иск въз основа на факти, настъпили след издаването на изпълнителното основание. Съгласно чл.293, ал.1 АПК ответник по делото е вискателя. Правилото на чл.274, ал.1 АПК регламентира, че вискател може да бъде административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, и всеки гражданин, организация или орган, посочени в изпълнителното основание, или техните правоприемници. С предявения иск по чл.292 АПК се оспорва удостовереното с изпълнителното основание задължение. В случаят, адресат на задължението за премахване на посочения строеж в качеството на собственик по влязлата в сила заповед на директора на ДОСК и длъжник по изпълнението ѝ е именно ищеца В.Ц.. Когато е задължен гражданин, както е в конкретната хипотеза, като ответник се конституира и административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт – чл. 293, ал. 2 АПК. Следователно, при липса на идентичност между вискателя и административния орган, издал акта, на основание чл.153,ал.3 АПК съдът заличава органа на който е отнета компетентността и конституира компетентния орган като ответник. Както вече бе посочено, в качеството на ответник по делото и с оглед изричното уточнение на исковата претенция е конституиран органът, който понастоящем е компетентен да издаде такива заповеди, респективно да инициира изпълнително производство.

Искът с правно основание чл. 292 от АПК е отрицателен установителен иск. Предпоставките за допустимостта на иска са: 1. да има образувано изпълнително производство, въз основа на влязло в сила изпълнително основание; 2. длъжникът по това изпълнително производство да претендира настъпване на нови факти, настъпили след влизане в сила на изпълнителното основание, които да са довели до изключване, погасяване или отлагане на задължението вменено с изпълнителното основание; 3. искът да е насочен срещу вискателя по изпълнителното производство. В случая се твърдят посочените обстоятелства и са представени доказателства за направените твърдения.

Предмет на установяване с иска по чл.292 от АПК е, че, макар и възникнало, изпълняемото задължение е престанало да съществува или е станало неизискуемо поради настъпването на нови факти след издаване на изпълнителното основание.

Отрицателният установителен иск по чл.292 АПК може да се подаде без ограничение във времето, преди, по време или след осъществяване на изпълнението. Преценката дали са налице нови факти по смисъла на чл.292 АПК е въпрос по същество. С

разпоредбата на чл.292 от АПК е регламентирана възможността задължението - предмет на изпълнението да се оспори по исков ред, чрез отрицателен установителен иск, само въз основа на факти, настъпили след издаване на изпълнителното основание. Това са обстоятелства, относими към законосъобразността на изпълнителното основание, които не са могли да бъдат приобщени и ценени в производството по издаването или оспорването на съответните актове, съставляващи изпълнително основание. Такива факти имат качеството на правопогасяващи, правоизключващи и правоотлагащи изпълняемото изпълнително основание. Изтичането на давността е именно такъв факт. Съгласно трайната съдебна практика искът по чл.292 от АПК може да предхожда, да съпътства или да следва принудителното изпълнение, а давността освен чрез възражение може да се претендира и чрез отрицателен установителен иск, какъвто подход избрал ищеца в конкретния случай. В този смисъл е и практиката, например Решение № 7746 от 27.06.2016г. по адм. дело № 2027 от 2016г. на ВАС на РБ.

По отношение възражението за настъпила погасителна давност, съгласно чл.285, ал. 1 от АПК, ако специален закон не разпорежда друго, изпълнителното основание не се привежда в изпълнение, ако са изминали пет години от влизането му в сила. В случаят, както вече бе отразено, заповедта е в сила от 01.02.2017г. и 5-годиният срок е изтекъл на 01.02.2022г. Поканата за доброволно изпълнение, което се явява първото действие след влизане в сила на заповедта е изпратена на 14.06.2022г.

При тези констатации, исковата претенция е ОСНОВАТЕЛНА и следва да бъде уважена, респективно да бъде признато за установено по отношение на ответника, че задължението предмет на изпълнение по влязлата в сила Заповед № РА-20-40 от 13.04.2016г. на директора на ДОСК, СО за премахване на незаконен строеж.: „Сграда №3 „, , находяща се в поземлен имот с идентификатор 68134.1383.663.3, която е разположена в югозападния ъгъл на имота между [улица]и ул.“Е. С. „, и представлява масивна жилищна сграда, построена преди 1957г. , снабдена с ВИК и ел.инсталация е погасено по давност, на основание чл.285 от АПК, поради изтичане на 5 години от влизане в сила на заповедта.

Изходът от делото обуславя и основателността на искането за присъждане на разноски, направено своевременно от процесуалния представител на ищеца. От страна на ищеца е представено пълномощно, като са налице доказателства за заплатена държавна такса 10 (десет) лева, както и за платено адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева, списък на разноските , представени преди приключване на устните състезания по делото. Предвид направеното от ответника възражение за прекомерност на така заплатеният адвокатски хонорар, с правно основание чл.78, ал.5 от ГПК, следва да бъде обсъден въпроса с неговото присъждане и като прецени факта, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, като е административно дело без материален интерес, по смисъла на Наредба № 1 от 2004г. за минималните адв. възнаграждения, респективно са проведени само две съдебни заседания с кратка продължителност, без изслушване на свидетели и вещи лица, съдът намира, че съразмерно на описаните факти е възнаграждение в размер на 1250 лева, съгласно нормата на чл.8, ал.3 от Наредбата. При това положение следва да бъде присъдена именно сумата от 1000 лева и внесената държавна такса в размер на 10 лева или разноски за настоящата инстанция в общ размер от 1010 лева, платими от страна на Столична община, в състава на която е включен ответника.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.293 и чл.172, ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за УСТАНОВЕНО по иск на В. Н. Ц. от [населено място], по отношение на ответника: Главен архитект на Столична община, че задължението, предмет на изпълнение на Заповед № РА-20-40/13.04.2016г година, издадена от Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, влязла в сила 01.02.2017г., а именно премахване на незаконен строеж.: „Сграда №3 „ , находяща се в поземлен имот с идентификатор 68134.1383.663.3, която е разположена в югозападния ъгъл на имота между [улица]и ул.“Е. С. „ и представлява масивна жилищна сграда, построена преди 1957г. , снабдена с ВИК и ел.инсталация е погасено по давност, на основание чл.285 от АПК, поради изтичане на 5 години от влизане в сила на заповедта.

ОСЪЖДА Столична община, представлявана от кмета на общината, да заплати на В. Н. Ц., с адрес: [населено място], [улица] сумата от 1010 /хиляда и десет/ лева, разноски по делото за производството пред първата съдебна инстанция, включващи платена държавна такса и адвокатско възнаграждение на един адвокат.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението, пред Върховния административен съд на РБ.

СЪДИЯ: